

Grup Sant Jordi
de promoció i defensa
dels drets humans

Pere Fàbregues, president del Grup Sant Jordi: "Una Jornada per descobrir les relacions existents entre la pregària i l'empara, entre l'oració i l'acció"

Aquest dissabte 13 de novembre passat, ha tingut lloc la 16a Jornada del Grup Sant Jordi organitzada pel Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans, Els Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, el Consell de Laics dels Caputxins de Catalunya, i Justícia i Pau.

Redacció, 15 novembre 21

Han inaugurat la Jornada, celebrada a l'Hotel Alimara de Barcelona, en Josep Parra Mir que ha interpretat amb la guitarra un poema de Pere Casaldàliga, i l'Anna González que ha llegit un fragment de l'evangeli (Mt 11,25-30) per recordar-nos que els misteris de Déu es revelen als senzills i no als savis i entesos. Aquest acolliment ha assenyalat l'actitud amb què calia rebre les reflexions de l'acte.

Seguidament, **Pere Fàbregues**, president del Grup Sant Jordi, ha donat la benvinguda als assistents amb una menció especial amb les persones que han vingut de fora de Catalunya. Així mateix, ha indicat que l'objectiu de la Jornada era descobrir les relacions existents entre la pregària i l'empara, entre l'oració i l'acció, amb l'objectiu de propiciar una conversió profunda que eviti retornar a la vella normalitat i d'adquirir una fe adulta, capaç, per la gràcia, de superar el plany integrant l'amenaça. Ha exposat que la jornada té dos puntals: d'una banda les conferències, dirigides a reflexionar per adquirir bons criteris, i de l'altra el dinar, encarat a facilitar l'establiment de nous vincles dels quals pugui sorgir una amistat fraterna.

A continuació, **Yvonne Griley**, directora d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, ha celebrat l'organització de la Jornada, destacant que ha estat possible gràcies a la col·laboració entre cinc entitats diferents. Ha indicat que és una mostra que la unitat plural que exigeix el nostre temps només pot construir-se des del teixit social i associatiu, des de les bases i sovint fins i tot des de la marginalitat.

Carles Armengol, president de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, també ha celebrat la reunió de diverses entitats en un context fragmentat de petits grups que treballen de forma paral·lela, i ha resumit les motivacions de la Jornada: d'una banda, reflexionar sobre la ferida que ha causat la pandèmia, recordant aquelles persones que ens han deixat; i de l'altra, reaccionar enfront d'una societat que pretén no només prescindir de Déu, sinó fins i tot substituir-lo. Paradoxalment, en aquests moments on alguns sectors reivindiquen la creació

d'una espècie humana superior, amb l'ajuda de la tècnica, la possibilitat mateixa de la vida humana en el nostre planeta està amenaçada.

Seguidament, el **Pare Gendrau** ha fet un homenatge a Josep Vaqué, president del Grup Sant Jordi, i a Mercè Guilemany, que han traspassat recentment. Ho ha fet recordant els versos de sant Francesc: «Lloat sigueu, Senyor meu, per la nostra germana la mort corporal, de qui cap home vivent no pot escapar». Ha destacat la seva intel·ligència, exigència i dedicació, però sobretot la seva fe incombustible que els va unir i va fer de la seva casa una casa d'acollida.

Després s'ha donat pas a la primera ponència, «Conversió a la misericòrdia. Per no tornar a la normalitat», de **Peio Sánchez**, rector de la Parròquia de Santa Anna de Barcelona. L'ha presentat la religiosa **Viqui Molins**, que col·labora amb ell en l'organització de L'Hospital de Campanya. En Peio ha reivindicat que la nostra vida sigui transformada per la misericòrdia, i ha destacat quatre aspectes fonamentals. D'una banda, que aquesta conversió no pot ser superficial, sinó que ha d'afectar els hàbits que estructurin la nostra vida. Cal que ens aixequem, alliberant-nos de les petites comoditats que ens encadenen a l'egoisme, seguint l'exemple d'aquells que viuen al carrer i, tanmateix, troben forces per alçar-se cada matí i tirar endavant. Només qui s'aixeca, assenyala, pot ser trobat. Així mateix, ha exposat que la misericòrdia és un amor extrem, asimètric —és un amor que es dona sense esperar res a canvi, com l'amor patern o matern— i d'inversió, és a dir, un amor que fa que els últims siguin els primers, que aquells que la societat ha privat de la condició de persones puguin recuperar-la. Això, ha indicat, no s'aconsegueix només donant aliments, sinó compartint la taula, establint una relació personal i fraterna.

Seguidament, ha reflexionat al voltant de la relació entre misericòrdia i llibertat, mostrant que la nostra societat ha oblidat que l'amor misericordiós és l'origen i la finalitat de la llibertat: d'una banda, la llibertat procedeix del do gratuït del Pare; i de l'altra, una llibertat que no assumeix la misericòrdia és una llibertat pobra i cega. La misericòrdia, tanmateix, no pot donar-se sense la llibertat, atès que procedeix de la decisió lliure de posar-se a disposició dels altres. Finalment, en Peio ha destacat la reciprocitat que ha d'existir entre la misericòrdia i la justícia: citant sant Tomàs, ha recordat que, sense misericòrdia, la justícia és crueltat; i que, sense justícia, la misericòrdia és incapaç de mantenir el lligam social. Cal, doncs, que les accions de misericòrdia vagin acompanyades de la denúncia de les situacions injustes, de la reivindicació d'unes condicions polítiques que impedeixin, en la mesura del possible, que les persones siguin condemnades a la misèria. La ponència s'ha iniciat i s'ha conclòs amb les seqüències de dues pel·lícules que representen la vocació d'una Església que ha de sortir a trobar-se amb els pobres, en qui Déu resideix tant com en el santíssim: *Lazzaro felice* i *Il viaggio di cartone*.

Després de la pausa del cafè, l'escriptora i teòloga protestant **Marion Muller-Colard** ha presentat la ponència «L'experiència de l'amenaça». L'ha presentada **Mar Galceran**, coordinadora tècnica del Lloc de la Dona, i la **Meritxell Joan** ha fet la traducció simultània del francès al català. Muller-Colard ha analitzat un dels aspectes que tracta al llibre *L'altre Déu. El plany, l'amenaça i la gràcia*, guanyador del premi Abat Marcet d'enguany: el de l'amenaça. Totes les religions, ha exposat, han trobat la seva raó de ser en l'intent de domesticar l'amenaça, de promoure esquemes explicatius que ens donin seguretat protegint-nos del mal. Han bastit teològicament un sistema retributiu, segons el qual aquells que fan el bé i pregunten són recompensats amb el bé, i els injustos són castigats amb el mal.

La gran riquesa de la Bíblia consisteix en el fet que en ella trobem alguns textos que fonamenten aquest sistema retributiu i d'altres que, en canvi, el critiquen i el posen en qüestió, com per exemple el llibre de Job. En ell trobem una persona que, tot i ser justa, pateix: ens posa davant del problema del sofriment gratuït, arbitrari i immerescut, que condueix Job a desitjar que la Creació desaparegui en el caos: en contraposició amb el «Que la llum existeixi» creador (Gn 1,3), Job arriba a desitjar que les tenebres ho cobreixin tot, que el Leviatan sigui deslligat (Jb 3,6-9). Muller-Colard ha argumentat que l'única manera de superar aquesta temptació destructora és assumint una altra idea de Déu, en què ja no sigui la figura omnipotent capaç de protegir-nos absolutament de la desgràcia. Job, en la seva desesperació, arriba a intuir la possibilitat d'aquest «altre Déu», que implica també una nova concepció de la vida i de la

creació que incorporen l'amenaça com a quelcom constitutiu i irreductible de l'existència humana, essencialment fràgil i vulnerable.

Aquest altre Déu ja no ens garanteix una seguretat idíl·lica, sinó que ens anima a assumir coratjosament la nostra responsabilitat de treballar amb Ell per posar límits al caos i fer que aquest món continuï sent habitable –en aquest context ha fet referència al concepte de Paul Tillich, «el coratge de ser». El contingut essencial de la fe, resumeix Muller-Collard, és l'acceptació incondicional de la vida i de l'existència, el convenciment que, malgrat la desgràcia i el patiment, és bo que el món existeixi; que, malgrat tot, la creació és bona. Finalment, la teòloga francesa ha defensat que aquest convenciment ha d'expressar-se, en l'actualitat, com a mínim en la forma de dos compromisos fermes contra forces destructores: d'una banda, el treball per evitar la catàstrofe ecològica i, de l'altra, la lluita contra els abusos sexuals a les esglésies i a la societat en general. Reconciliant-se amb la veritat, ha conclòs, l'Església pot guanyar una vida molt més plena que la que tem perdre.

En la discussió posterior, l'escriptora ha indicat que, en la seva concepció, Déu no és un ésser que ens protegeix contra tot mal, sinó aquell que ens dona el «cortatge de ser», d'acceptar l'existència amb l'amenaça que li és essencial. La pregària continua tenint sentit, doncs, com a font del coratge d'existir, que s'expressa eminentment en Jesucrist. Així mateix, en Peio ha defensat la importància de confiar que Déu intervé en el coratge, que quan les persones actuen coratjosament l'Esperit actua amb elles i fa que donin fruits inesperats. Així mateix, ha reivindicat també el coratge de deixar-se afectar pel patiment dels altres, atès que només tocant i deixant-nos tocar corporalment podem adonar-nos de debò de la humanitat de l'altre.

FLAMA, Agència Cristiana de Notícies.

[Tancar](#)